

Let It Be Love

Victoria Alexander

Copyright © 2005 Cheryl Griffin

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Să fie dragoste
Victoria Alexander

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiili
Redactor: Maria Popa
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDER, VICTORIA

Să fie dragoste / Victoria Alexander

trad.: Raluca Ionescu – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-4837-2

I. Ionescu, Raluca (trad.)

821.111

VICTORIA ALEXANDER

Să fie dragoste

Traducere din limba engleză
Raluca Ionescu

ca pe-o creațură oarecum plinuță, pistruiată, cu părul roșu și tăcută. Nu neapărat un copil atrăgător, dar cu o natură destul de plăcută, din căte îmi amintesc.

– Poate că s-a schimbat, zise Cavendish.

– Poate. Are 25 de ani acum.

– Și nu e căsătorită încă? întrebă Cavendish.

– Nu. Într-adevăr, nemulțumirea tatălui ei că nu s-a măritat este unul din lucrurile pe care mama le-a menționat repetat legat de scrierile verișoarei mele.

– Nemăritată la 25 de ani? Cavendish făcu cu ochiul. Ăsta e un semn rău.

– Mă îndoiesc că va servi scopului nostru.

Oliver ridică din umeri. Scrisoarea Fionei care îi anunța sosirea iminentă fusese scurtă și nu conținea nimic legat de caracterul unei tinere domnișoare. Sau de motivul pentru care decisese să se întoarcă în Anglia după aproape un deceniu. Desigur, tatăl ei murise cu câteva luni în urmă și poate că dorise să se întoarcă în sfârșit acasă.

– În plus, aş ezita să ofer un membru al familiei pentru această cauză.

– Păcat! Aș dori teribil ca măcar o dată să-l văd pe Helmsley îndragostit până peste cap de o femeie care este exact ce pretinde el că vrea. Ar fi chintesența cadoului de Crăciun. Un rânjet se întinse încet pe față lui Warton. Și l-ar înnebuni cu adevărat.

Capitolul 1

Sase zile mai târziu...

– Ce să fac, Oliver?

Domnișoara Fiona Fairchild străbătea de la un capăt la altul saloului vărului său și ignora expresia amuzată sau poate confuză de pe față acestuia.

Fiona și surorile ei ajunseră în casa lui Oliver cu mai puțin de o oră înainte, acompaniate de *contessa* Orsetti, care acceptase cu bunăvoie să le însoțească în călătoria lor din Italia. Venea oricum în Anglia și spusese că nu era nicidcum o problemă. Mătușa Edwina făcuse o primire plină de entuziasm întregului grup, ceea ce încâlzișe inima Fionei și le oferise de asemenea un sentiment de ușurare. Pe de o parte, din fericire, mătușa Edwina nu era deloc precum contesa, care putea fi deopotrivă arrogантă și prețioasă. Pe de alta, mătușa și vărul său fuseseră anunțați cu foarte puțin timp înainte despre sosirea lor și trecuseră mai bine de doisprezece ani de când se văzuseră ultima dată. După ce o lăsase pe *contessa* să își continue drumul, mătușa Edwina le încurajase pe fete să se instaleze în camerele pregătite pentru ele. Fiona preferase să aștepte în salon până la întoarcerea acasă a vărului Oliver.

Întâmpinarea acestuia fusese la fel de călduroasă ca a mamei sale, dar Fiona nu avea timp de amabilități inutile. De fapt, ea nu avea deloc timp de pierdut. Trecea printr-o criză de proporții uriașe, iar confruntarea cu Oliver putând reprezenta unică ei salvare.

– Refuz să mă mărit cu un bărbat pe care nu l-am văzut niciodată, ca să nu mai vorbim că este și american pe deasupra. Probabil că va dori să trăiască în țara lui, și eu am petrecut deja mult prea mulți ani departe de Anglia. Asta este casa mea și i-am dus dorul mai mult decât aş putea exprima în cuvinte.

Oliver se sprijini lejer de poliță șemineului în timp ce o studia.

– Dar nu ești împotriva măritișului în sine?

- Bineînțeles că nu. Îmi doresc să mă căsătoresc. Ce aş putea face dacă nu m-aș căsători? Sunt o partidă destul de bună.

Se întoarce spre el și indică pe degete spusele ei.

- Sunt dintr-o familie bună. Pot conduce o gospodărie. Sunt o găzădă excelentă. Vorbesc fluent trei limbi străine și alte câteva în mod adevarat. Iar oglinda îmi spune, la fel și numărul de pretendenți, că sunt și drăguță.

- Nu ești atât de... *rotundă* și pistriuiață cum erai când erai mică, murmură Oliver. Te-ai făcut drăguță. Chiar drăguță.

- În mod surprinzător. Zâmbi, cu satisfacția unei femei care era într-adevăr mulțumită de felul în care se transformase. Mulțumesc, vere. Zâmbetul ei dispărut. Ce mă fac?

Sprâncenele lui Oliver se apropiară.

- Nu-mi vine să cred că unchiul Alfred te-ar lăsa într-o asemenea situație.

- A făcut, din păcate, ceea ce a crezut că e mai bine pentru mine. M-a încurajat să mă căsătoresc cu ani înainte să se îmbolnăvească.

- Presupun că au existat oferte?

Oliver o măsură cu privirea în mod apreciativ.

Ea știa foarte bine ceea ce vedea el: o siluetă ce nu mai era grăsuță, ci cu forme atrăgătoare, părul ce se închise de la o nuanță strălucitoare, aproape portocalie la un mahon bogat, ochi verzi inteligenți ridicăți ușor la colțuri și tenul ca de porțelan, perfecțunea chipului fiind stricată doar de o brumă enervantă de pistriu pali pe nas, pe care bărbații îi găseau, în mod ciudat, încântători. Fiona Fairchild devenise o adevarată frumusețe și era perfect conștientă de asta. Păi nu o comparau bărbații cu o pictură renascentistă?

Totuși, la fel de bine putea fi urâtă precum păcatul.

- Da, desigur. Alungă cu un gest al mâinii comentariul lui. Pe lângă atributile deja menționate, sunt moștenitoarea unei averi semnificative. Cel puțin, eram. Când tata a realizat că nu-și va mai reveni...

Un val de tristețe o străbătu, dar îl ignoră. Își plânsese tatăl la moartea acestuia, din urmă cu aproape patru luni și avea să-l jelească și să-i simtă lipsa pentru tot restul zilelor, dar pentru moment era presată de găsirea unui mod în care să rezolve situația în care o lăsase.

- A preluat frâiele situației.

- În ciuda îndemnurilor sale, tata a considerat că eșecul meu de a mă căsători era în parte din vina lui. Nu a fost, desigur. Pur și simplu,

n-am întâlnit un bărbat cu care să vreau să-mi petrec restul zilelor, spuse ea ridicând din umeri. Trebuie să înțelegi că, după moartea mamei vitrege, i-am preluat atribuțiile privind gospodăria, jucând rolul de găzădă pentru tatăl meu și l-am ajutat cu surorile mele vitrege.

- Sunt trei, nu-i aşa? și două sunt gemene?

Fiona confirmă cu o înclinare a capului.

- Și n-aș fi putut avea mai multă grija de ele chiar dacă erau din aceeași carne și sânge cu mine, ceea ce în sine constituie problema mea. Tata știa că, dacă eram singura de care să am grija, nu m-aș fi căsătorit cu un bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

- Atunci ce vei face cu viața ta? întrebă Oliver cu blândețe. Nu mi te pot imagina devenind guvernantă.

- Nici eu, spuse ea încrăciindu-și nasul. Sau doamnă de companie sau orice altceva de acest gen. Aș face probabil exact ce am făcut.

- Să te arunci la mila celei mai apropiate rude în viață? întrebă el zâmbind.

- Cel mai sigur, răspunse ea în timp ce îi dezvăluia un zâmbet orbitor. Tu și draga mătușă Edwina nu m-ați abandonat niciodată și nu m-ați aruncat în stradă. Totuși eu, sau mai degrabă noi nu putem abuza de ospitalitatea voastră pentru totdeauna.

- Cu siguranță sunteți bine-venite. Pot spune că mama este mult prea încântată de ideea de a avea sub aripa protectoare patru tinere domnișoare. A deplâns îndelung faptul că nu are fete și că singurul băiat pe care îl are nu și-a făcut încă datoria de a-i aduce o noră.

Fiona râse.

- Aceasta pare să fie un subiect constant în scrisorile ei. Redeveni serioasă și clătină din cap. Oricum, nu putem trăi aici pentru restul vieții... ca rude săraci.

- Ba mai mult ca sigur că poți, spuse Oliver cu fermitate. Îmi ești mai mult ca o soră.

- Oliver...

El ridică mâna pentru a o opri.

- Totuși, pot înțelege că nu vrei să fii privită, spuse ridicându-și privirea spre tavan, ca ruda săracă, deși eu și mama cu siguranță că nu ne-am gândi la tine astfel. Acum... Oliver se încrustă. Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Unchiul Alfred îi-a lăsat cea mai mare parte a averii, în principiu sub formă de zestre, lăsând sume substanțiale, de asemenea, pentru fiecare din surorile tale vitrege, pentru a le servi drept dotă.

Fiona încuiuță din cap. Oliver o studie.

Resp. Nu și-a lăsat nimic din care să trăiești? Să întreții gospodăria, pentru genul astă de cheltuieli?

– O sumă minimă pentru cheltuielile casei, cea mai mare parte în mâinile avocatului său, atât cât să ajungă până când *pretendentul meu* – îi fu greu să nu se înțeze cu acel cuvânt – ajunge din America. Tata stia că, dacă lăsa o sumă mai mare la dispoziția mea, voi găsi o cale de a ieși din acest maraj aranjat de el. Avea dreptate, desigur. Începu iar să se plimbe de colo-colo. Din momentul în care am auzit termenii moștenirii, am folosit orice sumă pe care am putut pune mâna, plus puținul pe care reușisem să-l economisesc, pentru a plăti călătoria noastră până aici. Te asigur că de acum până în ziua în care voi muri, voi avea un surplus frumușel de bani ascunși în saltea, pentru situații neprevăzute.

– În eventualitatea în care va trebui să fugi iar într-o țară străină pentru a evita o căsătorie nedorită?

Vocele lui Oliver era serioasă, dar exista un lică de amuzament în ochii săi. Ea îl ignoră.

– Exact. Ceea ce îmi amintește, spuse ea făcând o pauză și împreunându-și mâinile la spate în timp ce adopta un ton lejer. Trebuie să menționez că, întrucât majoritatea banilor erau destinați pentru cheltuielile casei, este posibil să fi rămas vreo datorie neplătită, un creditor sau doi care ar putea să ne urmărească...

Oliver ridică o sprânceană.

– Tocmai din Florența?

Ea flutură din mâină cu un gest nepăsător.

– Cheltuielile ar fi putut fi ceva mai mari decât anticipase tata. Sincer, Oliver, nu trebuie să mă privești așa. Știi, moartea nu e o chestiune ieftină. Hainele de doliu pentru patru femei nu sunt ieftine.

El se încruntă.

– Hainele tale nu par potrivite pentru doliu.

– Și asta e tot din cauza tatălui meu. A stipulat să nu purtăm hainele de doliu mai mult de trei luni, întrucât nu consideră că negrul este atrăgător pentru niște tinere. Cred că n-a vrut ca eu să-l întâmpin pe viitorul meu soț, spuse strâmbând din nas, arătând precum o cioară impunătoare cu părul roșu. A fost foarte grijuliu din partea lui, spuse în timp ce îi aruncă lui Oliver o privire jalnică. Arăt groaznic în negru.

– Mă îndoiesc de asta, murmură el.

– În orice caz, despre cheltuieli, continuă ea, nici nu-ți imaginezi cătă oameni s-au simțit datori să ne viziteze timp de săptămâni sau chiar luni după aceea, ca să-și exprime condoleanțele, toti așteptând gustări. Înmormântarea tatei și tot ce a implicat au fost destul de costisitoare.

– N-am știut.

– Nu, sunt sigură că n-ai știut, oftă Fiona.

Tatăl lui Oliver murise când acesta era mic, iar ideea ca altcineva să-i administreze finanțele, fie din această lume sau de pe cealaltă, îi era străină. Și de ce nu ar fi fost așa? Era bărbat și stăpân deplin al propriului destin. Fonei îi plăcea să fie femeie și consideră chiar că stăpânează abilitățile și șiretlicurile feminine. Totuși, în momente precum acestea, era cel mai frustrant să nu aibă puterea acordată unui bărbat în această lume. În special când propriul monarh era femeie.

– Totul este chiar aici. Se îndreptă spre geanta pe care o așezase pe o masă laterală, o deschise și scoase o copie a testamentului tatălui ei. Toate detaliile neplăcute. I-l înmâna lui Oliver. Avocatul tatei din Florența spune că nu pot face nimic în privința asta. Iar alți doi pe care i-am consultat sunt de aceeași părere. Deși nu este precizat nici un termen-limită, cred că ar fi cel mai bine dacă cel puțin aș fi lovită cu cineva până când *pretendentul meu*, am uitat cum îl cheamă, sosește din America...

– America? Atunci nu este în Italia?

– Nu.

Ea își îndepărta părul de pe față. Nu își făcuse timp de când sosise pentru a se împrospăta și fără îndoială că avea un aspect puțin dezordonat. Nicidcum felul ei obișnuit, dar era cea mai mică îngrijorare a ei din acel moment.

– Poate că n-o spun cum trebuie. E cam complicat.

– Poate, spuse Oliver cu o grimasă.

– Prea bine, atunci. Făcu o pauză pentru a-și aduna gândurile. Când tata și-a dat seama că nu se va mai face bine, și-a schimbat testamentul, împărțindu-și averea între noi patru, sub formă de dote, cu o parte mai mare alocată mie pentru a putea avea grijă de celelalte și o sumă minimă pusă separat pentru a acoperi cheltuielile până la nunta mea. Nici una nu va primi nimic până când eu nu mă mărit. Chiar dacă Genevieve, Arabella și Sophia vor să se mărite, toate fiind la vîrstă potrivită pentru acest lucru – deși Belle și Sophia

au doar șaptesprezece ani și eu consider că sunt mult prea tinere și sunt puțin zvăpăiate...
Respect pentru omeni și cărți

– Ideea este?

– Ideea este că...

Ea făcu o pauză. Această parte era în special supărătoare și încă dificil de crezut.

– Chiar dacă surorile mele se căsătoresc, ele nu-și vor primi zestreia, doar dacă sau până când eu mă căsătoresc. Viitorul lor este strâns dependent de acțiunile mele.

– Poate face tatăl tău asta? întrebă Oliver uitându-se la hârtiile din mâinile sale și apoi înapoi la ea. Adică, este legal? Să te forțeze să te căsătorești?

– Tata a fost un om intelligent, cu o latură diabolică necunoscută până acum, spuse ea îngustându-și privirea. Nu mă forțează să fac nimic. Este în totalitate alegerea mea. Dacă îmi vreau moștenirea și mijloacele pentru căsătorii bune pentru surorile mele, mă voi căsători. Până o voi face, fie într-o lună, fie în zece ani de acum, banii rămân în siguranță într-un fond administrat de avocații săi din Londra.

– Deci dacă nu te căsătorești, nici surorile tale nu-și vor primi zestreia? întrebă încet Oliver.

– Exact.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Tatăl tău era foarte hotărât, nu-i aşa?

– Într-adevăr, era.

– Și unde intervine americanul acesta?

Se duse la un birou, întinse testamentul în fața sa și se uită la hârtiile Fiona îl urmă.

– Poate că ai uitat, dar am petrecut aproape patru ani la Paris înainte să ne mutăm la Florența. În afara de atribuțiile diplomatice pentru regină, tata avea un număr destul de mare de investiții și asociații de afaceri în diferite părți ale lumii. Tatăl lui Cum-il-cheamă, al cărui nume îmi scapă, de asemenea, era unul dintre ei. A fost în Italia anul trecut, iar el și tata și-au reînnoit legătura. Privi peste umărul lui la hârtiile testamentului, și suspiciunea îi făcu vocea mai dură. N-aș fi deloc surprinsă să aflu că atunci cei doi au pus la cale această schemă de unire a familiilor lor printr-o căsătorie între urmașii lor.

Oliver scrută hârtiile.

– Stai puțin! Am văzut unde este cerut să te măriți cu „un domn potrivit, cu caracter bun și mijloace materiale“, dar nimic care să solicite în mod specific să te măriți cu acest Cum-il-cheamă.

– Am observat deja asta, și poate reprezinta foarte bine mijlocul meu de scăpare.

Fiona făcu o pauză și trimise o rugăciune de iertare spre Ceruri și spre tatăl ei, deși, având în vedere ultimele lui acțiuni, nu era aşa sigură că rugăciunile ei erau îndreptate în direcția corectă.

– Aparent, tata era prea bolnav pentru a realiza că era un mare defect în planul său măreț. De asemenea, este momentul în care interviu tu.

Oliver ridică o sprânceană.

– Eu?

– Ei bine, da.

Ea își căută cuvintele potrivite. Cu toate că acesta păruse un plan excelent când îi venise inițial în minte, în acel moment nu părea de căt stupid. Trase adânc aer în piept.

– Am nevoie de tine să-mi găsești un soț.

Capul lui Oliver se ridică brusc, și el o privi de parcă i-ar fi crescut brusc două capete.

– Cum adică, un soț?

– Știi tu, un soț. Știi ce este un soț, evident ai evitat suficient de mult timp să devii unul pentru a ști ce este. Flutură din mâna nerăbdătoare. Cineva potrivit, cu caracter bun și aşa mai departe. Preferabil nu cineva cu un picior în groapă și aş prefera să fie arătos, cu o fire plăcută – simțul umorului ar fi de asemenea apreciat –, dar calitatea de care am nevoie cel mai mult este disponibilitatea, pentru că am nevoie de el căt mai repede posibil. Din momentul în care Cum-il-cheamă sosește în Florența, bestia lui de tată îi va spune că am fugit și va veni pe urmele mele.

Oliver continua să o privească de parcă unul dintre capetele ei ar fi început să saliveze.

– Ai luat în calcul posibilitatea ca acest Cum-il-cheamă poate că nu vrea să se căsătorească cu mine?

– Nu vrea să se căsătorească cu mine? pufni ea. Nu fi absurd!

Păși spre cel mai apropiat scaun și se prăbuși pe el într-o manieră deloc indicată pentru o doamnă, dar nu se simțea prea manierată în acel moment.

– Sincer, Oliver, bărbății m-au dorit doar pentru înfățișarea mea. Acest individ american are în plus stimululent unei averi impresionante, plus acordul post-mortem al tatălui meu. Nu mi-l pot imagina că n-ar vrea să se căsătorească cu mine. Mai ales dacă îi seamănă cumva tatălui său. Scund, plinuț, cu foarte puțin păr și cu o fire calculată, m-a privit de parcă eram o iapă Tânără pe care se gândeau să o achiziționeze. Nu-mi pot imagina că fiul ar fi mai bun, spuse ea privindu-l. Și nu te holba la mine, este extrem de deconcertant.

– Nu ești deloc cum îmi aminteam. Oliver clătină din cap. Am crezut întotdeauna că ești timidă și rezervată.

– Când eram copil, eram, în mare parte din timp. Oamenii se schimbă cu timpul, vere. Și tu ai făcut-o, nu-i aşa?

– Într-adevăr. Nu prea mă mai cațăr în copaci acum și nu-mi pot aminti ultima dată când m-am jucat cu soldaței de plumb, zâmbi el, apoi redeveni serios. Dacă acest american te urmărește până aici, atunci ce? În mod sigur nu te poate forța să te căsătorești cu el.

– Bineînțeles că poate, în privința asta nu voi avea de ales. Sări în picioare și începu să se plimbe prin încăpere. Sunt foarte realistă în ceea ce mă privește, Oliver.

El chicoti.

– Așa am și remarcat.

– Privind atât defectele, cât și calitățile mele. Și nu te lăsa păcălit de aparențe, nu sunt nici pe departe așa perfectă pe cât par. Am un număr de defecte neplăcute, spuse scuturând din cap. Sunt o persoană slabă, vere. Nu gust ideea sărăciei și chiar îmi face placere să cheltui banii. Am stabilit deja că, în afară de căsătorie, n-am nici un mod util de a-mi croi drumul prin lume. Dacă nu găsesc un mijloc de scăpare, mă voi vedea nevoită să mă căsătoresc cu Cum-îl-cheamă, măcar pentru a le salva pe surorile mele și desigur și pe mine, spuse privindu-l. Deși nici lor nu le va merge bine în sărăcie.

Oliver pufni.

– Fără îndoială.

Fiona se apropie de el, îi prinse mâinile și îl privi în ochi.

– Mă vei ajuta.

– Să-ți găsești un soț? Clătină din cap. Credeam că nu vrei să te măriți cu un bărbat pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

– Nu vreau, dar dacă trebuie să mă mărit – și se pare că trebuie –, aş prefera ca el să fie englez. Nu sunt împotriva alegerii unei partide care să-mi fie pe plac. Haide, vere! Făcu ochii mari și adoptă un ton

persuasiv, care era bine cunoscut că funcționa eficient asupra oricărui domn. Cu siguranță ai prieteni care își caută o soție?

– Cei mai mulți prieteni ai mei evită în mod evident mariajul în acest moment.

– Dar ai putea întocmi, ah, cum să spun, o selecție, un sortiment, din care să pot alege?

– Un sortiment? râse el. Precum dulciurile?

– Cu puțin noroc, da. O selecție de perechi potrivite. O etalare de candidați acceptabili. Ea se forță să adauge o notă rugătoare în voce. Te rog, Oliver!

– Eu nu...

– Te avertizez, nu intenționez să renunț. Ori mă ajuți să-mi găsesc un soț potrivit, ori – își lăsă mâinile în jos, păsind în spate și își îndreptă umerii – va trebui să găsesc unul singură. Și cum tatii noștri sunt decedați, tu, în calitate de conte de Norcroft, ești capul familiei. Prin urmare...

– Prin urmare? repetă el încet, cu o sclipire aparte de înțelegere în priviri.

– Prin urmare, ca un cap al familiei, mă gândesc că ai dori să eviți scandalul public. Nu pot garanta că în căutarea unei perechi potrivite va exista prea multă discreție, spuse încrucisând brațele peste piept. De fapt, mă gândesc că cea mai bună metodă de a-mi începe căutarea ar fi în mod direct și cinstit. Un anunț în *Times* ar putea ajuta. Ceva de genul „Moștenitoare atractivă caută pereche potrivită. Candidații trebuie să fie de bună calitate și dornici să se căsătorească imediat”.

– N-ai face asta, spuse privind-o cu neîncredere și îngrozit.

– Ah, dar aș face-o, replică ridicând din umeri. Sunt o femeie disperată, Oliver. Femeile desperate trebuie să apeleze la mijloace desperate.

– Am spus că tu și surorile tale sunteți bine-venite aici.

– Am spus că nu vreau să fiu ruda săracă. Își strânse buzele într-o linie subțire. Ei bine?

– Doamne, Dumnezeule, ești încăpățanată. Nu-mi vine să cred... Făcu o pauză, și ochii i se îngustară. Și ești și hotărâtă.

– Știu bine ce vreau.

– Și ai spirit. Un zâmbet i se întinse încet pe buze. Ai o mare doză de curaj.

Ea pufni nerăbdătoare.

– Nu înțeleg ce legătură au toate acestea cu ce discutăm.

- Tu, draga mea verișoară, reprezintă o provocare pentru orice bărbat, zise în timp ce zâmbetul i se transformă în rânjet.

- Îmi place să cred că aşa este.

O studie în tacere pentru un lung moment. Fiona își ținu respirația. Nu intenționase cu adevărat să amenințe cu publicitatea pentru un soț și nu era chiar sigură că ar face un asemenea lucru. Totuși, era cu adevărat disperată.

- Helmsley, spuse brusc Oliver.

- Cine?

- Marchizul de Helmsley. Jonathon Effington.

- Jonathon Effington, întrebă, și inima i se opri o fracțiune de secundă. Deci nu e însurat?

Oliver râse.

- Nu, cu siguranță nu e însurat. Dar ar vrea să fie.

- Chiar aşa? Apoi, forțându-se, adăugă cu o notă lejeră în glas: Cât de... perfect.

- Perfect? Îndrăznesc să spun că Helmsley ar fi orice, numai...

Se opri și se gândi la vorbele ei. De ce?

Ea făcu nevinovată ochii mari.

- De ce, ce?

- De ce crezi că Helmsley, dintre toți oamenii, ar fi perfect? L-ai întâlnit?

- Nu, desigur că nu. N-am schimbat nici două vorbe cu acest bărbat, spuse cu o fluturare a mâinii. L-am văzut totuși o dată, înainte ca familia mea să plece din Londra, ah, când, să fie nouă ani de atunci?

Se împlineau exact nouă ani în ajunul aceluia Crăciun și al balului de Crăciun al familiei Effington.

- Mi-a plăcut cum arăta, asta-i tot. Doar dacă nu s-a schimbat dramatic, era chiar destul de atrăgător. Si dacă trebuie să mă mărit cu cineva cu graba solicitată de situația mea, ar fi foarte bine să-mi placă înfățișarea bărbatului.

Oliver o studie cu suspiciune.

- Nu sunt sigur că te cred.

- Ah, dar îmi place felul în care arată.

Și era ceva la acel bărbat ce o femeie să nu găsească pe plac? Doar dacă memoria nu o înșela complet, Jonathon Effington era înalt, cu umeri largi, cu părul negru bogat în culoare și care dansa de parcă se născuse pe ringul de dans. Avea o gropiță delicioasă ce apărea când râdea și ochii ce străluceau de neastămpăr. Ah, cu siguranță

nu dansase niciodată cu el, nu îi auzise râsul decât de la distanță și nici nu se uitase în ochii lui.

- Nu la asta m-am referit și știi foarte bine.

- Oricum, trebuie să recunoști că este o partidă pe care chiar și tata ar fi aprobat-o. Ar fi mai mult decât o partidă potrivită.

- Și tu nu ești singura lady din Londra care crede asta. Helmsley este unul dintre cei mai dorîți burlaci din țară. Într-o zi va deveni ducele de Roxborough și este putred de bogat.

- Ți-am zis eu că este perfect! Fiona radie de încântare. Acum tot ce trebuie să facem este să-l convingem că eu sunt perfectă pentru el.

- Și ai câteva idei și cum să facem asta?

- Nici măcar una, oftă ea. Am avut domni care au încercat să mă convingă să mă căsătoresc cu ei, dar n-am fost niciodată în poziția de a încerca să ademenesc unul să se însoare cu mine. Întotdeauna există posibilitatea de a-l amesteca într-o situație scandaluoasă, care l-ar forța mai apoi să se căsătorescă cu mine, pentru a-mi salva onoarea și toate cele.

Oliver ridică o sprânceană.

- Ai face asta?

- Din păcate, mi-e teamă că n-aș face-o. Ah, sunt suficient de disperată pentru a acționa astfel, dar până și eu am anumite standarde de comportament. În plus, ar trebui să trăiesc cu el pentru restul zilelor și aş prefera să evit resentimentele pe care cu siguranță le-ar provoca o căsătorie forțată.

- Bine.

- Mă bucur că aprobi, deși ar fi mult mai ușor dacă aş fi genul de femeie care ar forța un bărbat să intre într-o căsătorie nedorită. Oliver, spuse aplecându-se spre el. Nu sunteți prieteni? Nu te poți gândi la ceva?

- Ceva ce ar face un prieten vechi să se căsătorescă cu o femeie pe care n-a întâlnit-o niciodată? Asta este mai degrabă o provocare formidabilă, rânji Oliver. Totuși, provocarea poate să fie chiar cheia.

- Ce vrei să spui?

- Helmsley provine dintr-o familie cu femei cu o voință foarte puternică, chicoti el ironic. Mă poți crede în această privință. A fost o vreme când m-am închipuit îndrăgostit de sora lui mai mică. În orice caz, a afirmat cândva foarte vehement ce își dorește de la o soție. Să fie liniștită, rezervată, bine-crescută, genul acesta de lucruri.

- Oh, Doamne, murmură ea.